

O'halde Yaz Kızım
Millet Darbeye El Koymuştur

Tülay Karatekin

Korkma! diyordu ya Akif, korkmamalıydım.
Asım'ın nesli uyanmıştı.
Bu nesil oldukça sırtı yere gelmeyecekti bu ülkenin.

Benim hüzünlü, güzel yürekli ülkem; ama kesinlikle sahipsiz değil(miş)! On beş temmuz akşamı Bodrum Gümbet'te ısrarla çalan telefonuma omuzlarımdaki güneş yanığının keskin acısı ile uzandım. Arayan İstanbul'da yaşayan teyzemdi ve hiç olmadığı kadar telaşlıydı. Başta Boğaziçi Köprüsü olmak üzere tüm köprülerin asker tarafından tutulduğunu, köprü girişlerine tankların yerleştirildiğini söylüyordu. Soluk soluğa, koştur koştur bir an önce eve ulaşmaya çalışıyordu. Sık sık sen iyi misin diyor verdiğim cevabı bile dinlemeden dışarı çıkmamamı tembihliyordu. Derken Genel Kurmay Başkanının rehin alındığını "darbe oldu" cümlesi eşliğinde zihnimin içerisine yuvarlanıverdi.

Darbe...Darbe... Ama Niye? Darbe girişiminde bulunan askerlerin listesi... Bir haftalık tatilim neticesinde kararın koluma istemsizce diktim gözlerimi ve beynimin derinlerine ittiğim "darbe" kelimesinin karşılığını aramaya koyuldum hemencecik. Teyzem tekrar tekrar sokağa çıkmamamı söyleyerek telefonu kapattı. Dışarıda her köşe başından gelen bangır bangır müzik henüz darbeden bihaber tıngırıyor, turistlerin sarhoş kakhahaları duyuluyordu. Teyzemden duyduğum kadarıyla asker yönetime el koyuyordu; hem de ben evimden kilometrelerce uzaktayken!

Allahım bi tek ben mi haberdardım bu darbeden? Otel odamda, beş gün boyunca aklıma bile gelmeyen, tavanda asılı duran 51 ekran, gri, küçük, Sony marka televizyonu açmaya koyuldum hemen. İki kumandalı bu dandik televizyonu az uğraşla açmayı başardım. Özel kanallardaki tank görüntüleri ürkmeme yetti. Üç yüz küsur kanal içerisinde biricik devlet kanalımız TRT'yi aramaya koyuldum hemen. Malum insan oradan duymayınca inanmıyor –buna eminim ki o gece birçoğunuz böyle yaptınız- Saat 22.00 civarı TRT 1 ekranında her şey gayet normal görünüyordu. İki üç kez dönüp duran hava durumu bülteni hariç. Bir terslik olduğunu fısıldıyordu; çünkü TRT hata yapmazdı. İlle de oradan duymak istiyor işte insan. Malumunuz, darbe bildirileri hep

TRT’de okununca meşruluk kazandı bugüne kadar. Ve derken o da oldu birkaç dakika içerisinde. “Yurda barış, dünyaya barış” getirmeyi amaçlayan darbeciler tarafından hazırlanan o malum bildiri, sarı saçlı, mavi ceketli, -korktuğu her halinden belli olan- güzel Tijen’in dudaklarından dökülüyordu. Eyvah dedim! Eyvah! Zamanı elli yıl geriye mi sarıyoruz yine. Yine mi engel. Yine mi birileri tutmuş kolundan bu kadersiz ülkeyi, gerisin geri sürüklüyor karanlık günlere. 28 Şubat’ın, 12 Eylül’ün siyah beyaz, hayal meyal, cızırtılı görüntüleri uçuşmaya başlıyor beynimde. Olacakları sıralıyorum kendimce: İstirahat kandıracağı altında siyasiler evlere hapsedilecek, hatta belki asılacak, öldürüleceklerdi. Kargaşa neticesinde faili meçhuller artacak, müthiş bir korku ve kaos ile antidemokratik bir ortam yaratılacaktı. Ekonomimiz dibe vuracak, dünyanın gözünde üçüncü sınıf bir ülke muamelesi yiyecektik.

Boşuna düşünüyordum, çok geçti artık. Askeri vesayetin korku salan barut kokusu, postal sesleri ile yavaş yavaş ilerliyordu işte. İrkildim. Dnyadan-darbe-girisimine-tepkiler. Dizlerimi karnıma çekerek şehrimden çok çok uzaklarda, otel odasındaki yatağın bir köşesine iliştim. Korkulu gözlerle, tekrarlanan o makûs bildiriye gözlerim dolarak defalarca kez izledim. Ömrüm boyunca unutamayacağım uzun bir andı. Sokağa çıkma ikinci bir emre kadar yasaklanıyordu. Eve gidemeyeceğime mi yanayım, ülkeme mi bilemiyordum. Ufacık bir umudum bile yoktu açıkçası. Bildiri de TRT’ de okunmuş ve her şey bitmişti işte artık... Diye düşünüp kederlenirken özel kanallardan birinde Cumhurbaşkanı’nın çağrısını dinledim. Halkı sokaklara, meydanlara çağırıyordu. İtiraf etmeliyim ki o an halkın gücünü önemsememişim. Bu kadar etkili olabileceğine bu çağrının hiç inanmıyordum.

Sadece bir cümle ile sokaklara, meydanlara, hava-
alanlarına adeta canını tanklara siper ederek akan
milletimizin gücünü unutmuşum. Çanakkale’de,
Kurtuluş Savaşında, işin başa düştüğü her anda
cesurca varını yoğunu, canını ortaya koyan
ülkemin gücünü unutmuşum.

Saatler ilerledikçe ye’se ve telaşa kapılan cuntacı
askerler-asker demeye her ne kadar dilim varmasa
da- kendi halkına namluyu çevirecek, kendi meclisi-
ni bombalayacak kadar alçaldılar. Maalesef bunu
da gördü bu gözler.

Şunu unutmayalım ki, Türkiye yükselirse İslamiyet
yüksелеcek. Türkiye güçlenirse İslamiyet güçle-
necek. Bu kötü senaryoların bu yükselişi önleme
çabası olduğunu herkes çok iyi biliyor artık. Men-
deres’i, Özal’ı yediren bu millet, bir liderini daha şer
tuzaklarına peşkeş çekmeyecek!

Korkma! Diyordu ya Akif, korkmamalıydım. Artık
zerre korkmamalıydım. Asım’ın nesli uyanmıştı.

Bu nesil oldukça sırtı yere gelmeyecekti bu ülkenin.
Bunu gördüm. Ve bu yeni nesil artık biliyor ki,
Türkiye’nin dirilişi bilimsel temellerde, modern,
hurafelerden, cemaat taassubundan, ağlamaklı
sahabe hikâyelerinden uzak İslamiyet’in de
dirilişidir.

Kimse uyumuyor artık azizim, herkes tetikte...
Tankla, mermi ile getirilecek askeri vesayet sistemi
tarihe gömüldü hazin bir hezimetle. Ve bunun da
bizzathi milletin kendisi yaptı. Huzurlu ve gurur-
luyum.

Nasıl da güzel bir ülkeyiz böyle Yarabbi! Nasıl da
tek yürek, tek bilek olduk öyle. Nasıl da sarıldık
birbirimize. Lazı, Kürdü, sağcısı, solcusu, Alevisi,
Sünnisi bayrağı alan koştu meydanlara. Ne Diyar-
bakır’ı kaldı ne Edirne’si. İşte her şerde bir hayır
dedikleri...

Ne mutlu Türkiyeliyim diyene!

Ne mutlu gerçek, aydınlık İslamiyet’in dirilişine!

